

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 12CPJ1

XV legislatura · quart període · sèrie C · número 390

Comissió de Polítiques de Joventut

Sessió 12, dimecres 26 de novembre de 2025

Presidència de l'l. Sr. Hugo Manchón García

Sessió 12 de la CPJ

La sessió de la Comissió de Polítiques de Joventut (CPJ) s'obre a ****. Presideix Hugo Manchón García, acompanyat de la vicepresidenta, Núria Navarro Hurtado, i de la secretària, Rosa Jové i Montañola. Assisteix la Mesa el lletrat Joan Ridao i Martín.

Hi són presents [Sabrin Araibi Marachi](#), [Alberto Bondesio Martínez](#), [David González Chanca](#) i [Andrea Zapata Alfonso](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Ennatu Domingo i Soler](#), [Montse Ortiz i Martí](#) i [Ariadna Urroz Segura](#), pel G. P. de Junts; [Ana Balsera i Marín](#), [Mar Besses Casanovas](#) i [Juli Fernàndez Olivares](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Pau Ferran Navarro](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Júlia Calvet Puig](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [Núria Lozano Montoya](#), pel G. P. Comuns; [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

També hi són presents els membres especialistes de la comissió Pol Beldomà Díaz, Narcís Junquera Cros, Daniel Sosa Caballero, Ferran Verdejo Vicente i el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Polítiques de Joventut amb la consellera de Drets Socials i Inclusió sobre el Pla d'actuació de polítiques de joventut: Horitzó 2026 i la seva posada en marxa (tram. 354-00205/15). Joan Garriga Doménech, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
2. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Polítiques de Joventut amb la consellera de Drets Socials i Inclusió sobre les prioritats en l'àmbit de joventut per al curs 2025-2026 (tram. 354-00248/15). Ester Capella i Farré, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
3. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Joventut Europea Federalista perquè presenti l'informe "La participació política del jovent a Europa: un desafiament creixent per als governs locals" (tram. 356-01153/15). Elena Díaz Torrevejano, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
4. Sol·licitud de compareixença de la directora general de Joventut davant la Comissió de Polítiques de Joventut perquè informi sobre el contracte programa engegat per la Direcció General de Joventut (tram. 356-01165/15). Ester Capella i Farré, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Mònica Sales de la Cruz, Grup Parlamentari de Junts, David Cid Colomer, Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
5. Sol·licitud de compareixença de la directora general de Joventut davant la Comissió de Polítiques de Joventut perquè informi sobre el desplegament de l'Estratègia de reconeixement del lleure educatiu a Catalunya (tram. 356-01175/15). Ester Capella i Farré, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
6. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Federació de Casals de Joves de Catalunya davant la Comissió de Polítiques de Joventut perquè informi sobre el seu projecte ideològic i pedagògic per a analitzar el model de participació i autogestió juvenil i la seva contribució a les polítiques de joventut (tram. 356-

01182/15). Ester Capella i Farré, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

7. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge davant la Comissió de Polítiques de Joventut perquè informi sobre el paper de la Federació en la dinamització del moviment escolta i guia de Catalunya i la seva tasca formativa, de participació juvenil i de transmissió de valors educatius (tram. 356-01183/15). Mar Besses Casanovas, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

8. Compareixença de la directora del Pacte Nacional de Salut Mental davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a informar sobre les accions i el desenvolupament de les mesures d'aquest pacte adreçades als joves (tram. 357-00658/15).

9. Compareixença de Ferran Piqué i Anguera, president de la Comissió de Joves del Col·legi d'Economistes de Catalunya, davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a informar sobre les polítiques de joventut (tram. 357-00882/15).

El president

Bona tarda, comencem la sessió de la Comissió de Polítiques de Joventut i, abans d'entrar en els punts de l'ordre del dia, no sé si algun grup parlamentari vol comunicar alguna substitució. Sí, diputada?

Sabrin Araibi Marachi

Sí, el diputat Jesús Becerra substituirà la diputada Andrea Zapata.

El president

Alguna substitució més? *(Pausa.)* No.

La diputada Núria Lozano, del Grup de Comuns, m'ha comunicat que no podrà assistir a aquesta comissió perquè li coincideix amb una ponència de llei i s'intentarà incorporar, després perquè consti.

I ara passem a les sol·licituds de compareixença i sessió informativa, que en aquest cas en són set i les podem aprovar per assentiment? *(Pausa.)*

Sabrin Araibi Marachi

No, podríem votar separatament el punt 1?

El president

Diputada, sí.

Júlia Calvet Puig

I si podríem votar per separat els punts 3, 6 i 7?

Sol·licitud de sessió informativa amb la consellera de Drets Socials i Inclusió sobre el Pla d'actuació de polítiques de joventut: Horitzó 2026 i la seva posada en marxa

354-00205/15

El president

D'acord. Passem a votar el punt 1, que és la sol·licitud de sessió informativa a la Comissió de Polítiques de Joventut amb la consellera de Drets Socials i Inclusió sobre el Pla d'actuació de polítiques de joventut: Horitzó 2026 i la seva posada en marxa, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Vots a favor?

2 vots a favor, PP i Vox.

Vots en contra?

Socialistes, Esquerra Republicana i Junts.

I abstenció?

Cap.

Queda rebutjada aquesta proposta per 2 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

Sol·licituds

354-00248/15, 356-01165/15 i 356-01175/15

I ara passem a votar els punts 2, 4 i 5, que són la Sol·licitud de sessió informativa a la Comissió de Polítiques de Joventut amb la consellera de Drets Socials i Inclusió sobre les prioritats a l'àmbit de la joventut pel curs 2025-2026; la sol·licitud de compareixença de la directora general de Joventut davant la Comissió de Polítiques de Joventut perquè informi sobre el contracte programa engegat per la direcció general de Joventut, i el punt 5, que és la Sol·licitud de compareixença de la directora general de Joventut davant la Comissió de Polítiques de Joventut perquè informi sobre el desplegament de l'estratègia de reconeixement del lleure educatiu a Catalunya.

Vots a favor?

Unanimitat, sí.

Sol·licituds

356-01153/15, 356-01182/15 i 356-01183/15

I ara passem a votar el punt 3...

El lletrat Joan Ridao i Martín

El 3, 6 i 7.

El president

El 3 és la Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Joventut Europea Federalista perquè presenti l'informe "La participació política del jovent a Europa, un desafiament creixent per als governs locals"; el punt 6, que és la Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Federació de Casals de Joves de Catalunya davant la Comissió de Polítiques de Joventut, perquè informi sobre el seu projecte ideològic i pedagògic per analitzar el model de participació i autogestió juvenil i la seva contribució a les polítiques de joventut, i, per últim, el punt 7, que és la Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge davant la Comissió de Polítiques de Joventut, perquè informi sobre el paper de la Federació en la dinamització del moviment escolta i guia de Catalunya i la seva tasca formativa de participació juvenil de transmissió de valors educatius.

Vots a favor?

Socialistes.

5, socialistes; 2, d'Esquerra; 4, de Junts, i 1 del PP.

En contra?

I 1 de VOX.

Aprovades per 12 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

I aturem la sessió dos minuts i comencem amb la primera compareixença.

La sessió se suspèn a les... i es reprèn a les...

El president

Reprenem la sessió...

**Compareixença de la directora del Pacte Nacional de Salut Mental
per a informar sobre les accions i el desenvolupament de les
mesures d'aquest pacte adreçades als joves**

357-00658/15

... amb la compareixença de la senyora Laia Arnal, directora del Pacte Nacional de Salut Mental. Li donem la benvinguda a la Comissió de Polítiques de Joventut, tant a vostè com a l'equip que l'acompanya. En primer lloc, intervindrà per un temps màxim de quinze minuts, després passarem la paraula als grups, i finalment podrà respondre per un temps total de set minuts.

La directora del Pacte Nacional de Salut Mental (Laia Arnal Arasa)

Perfecte, moltes gràcies. Bona tarda, president, membres de la mesa, diputats i diputades, a totes les persones avui presents. No veig el marcador enlloc. *(Sona el senyal acústic del temps d'intervenció.) (Rialles.)* I com el puc veure el temps? O me l'he de mesurar jo mateixa? *(Pausa.)* D'acord, gràcies. Perfecte, moltes gràcies.

Doncs, per a mi és un plaer comparèixer en aquesta comissió en qualitat de directora del Pacte Nacional de Salut Mental i ho faig justament cinc setmanes després

d'haver adquirit aquesta responsabilitat, que assumeixo amb el màxim compromís i responsabilitat.

En aquests primers dies, òbviament, com no podia ser d'una altra manera, el que he fet és una immersió per conèixer de prop com és el sistema de salut mental que tenim. He fet, pràcticament, més de quaranta reunions amb els màxims responsables governamentals, amb tots els agents que configuren la taula, amb representants, amb experts del país i, de fet, el que els puc dir és que jo porto més de dues dècades de trajectòria professional, que m'he dedicat a l'àmbit de la recerca, de la docència, de la innovació, del talent, de l'emprenedoria en l'àmbit de la salut. He estat partícip de l'impuls de molts projectes col·laboratius transformatius del país i, més recentment, també en el disseny i implementació de polítiques públiques, en aquest cas de transferència tecnològica de societat del coneixement.

Però ara tinc molt clar que l'encomana de gestió que tinc és, efectivament, més tècnica, més d'execució del Pacte de salut mental.

Com tots saben, la pandèmia va aflorar un problema de salut especialment important en l'àmbit dels joves. En aquest sentit, es va incrementar la demanda d'assistència en els centres existencials en més d'un vint per cent, es van incrementar en un quaranta per cent els ingressos hospitalaris i, avui mateix, el trenta per cent dels joves manifesten que tenen problemes de benestar emocional.

Per tant, no se'ns escapa que estem, efectivament, davant d'un gran repte a nivell global. Per tant, estem en un repte molt complex que requereix, sens dubte, solucions molt complexes. I això ens interpel·la a tots, i això el que fa és que, clarament, hem de preveure la participació de tots els agents polítics, socials i econòmics del país.

Recordem que fa aproximadament tres anys i escaig, estem parlant del pacte des de mitjans de l'any 2022. En aquell moment, va ser quan es va fer palès i es va entomar -i celebro que fos des del més alt nivell, des de Presidència- el compromís de tirar endavant un pacte. Tres anys després, centenars de persones i d'entitats han estat participant en l'elaboració d'aquest pacte. Aquest pacte es va aprovar, com saben, el desembre del 24, conjuntament amb un programa per impulsar el desplegament i la seva implementació.

Per tant, vull fer palès que, a pesar dels canvis i els avatars que hagin pogut haver-hi, hi ha hagut, sense dubte, una continuïtat i un compromís constant en el compromís d'aquest Govern, a més a nivell institucional, per desenvolupar i per treballar en el seu desplegament des del principi.

Estem parlant d'un pacte, i un pacte és una carta magna, és una estratègia, és un full de ruta que prové d'un consens.

Què volem? Bàsicament, Catalunya el que vol és disposar d'un sistema de salut mental que garanteixi totes les necessitats en l'àmbit de la salut de tots els ciutadans i ciutadanes.

I com ho hem de fer? Doncs, el pacte ho marca d'alguna manera. Ho hem de fer garantint diferents dimensions, diferents línies estratègiques que resumeixo.

La primera, totes les actuacions que fem les hem de fer partint de la participació, de l'empoderament, de l'orientació a la persona als seus drets.

Després -dos-, hem de preveure la promoció, la prevenció, la protecció de la salut i sobretot intervenció amb tots els determinants que, com saben, un setanta-vuitanta per cent dels determinants de la salut mental no són de naturalesa biològica o de salut, sinó que són d'ordre social, econòmic i d'altres.

Hem de garantir, evidentment, l'accés, l'equitat, la qualitat i l'orientació al valor de totes les actuacions que fem.

Quant a la intervenció, que és, sens dubte, un dels més importants, hem d'actuar amb la detecció, amb el diagnòstic, amb l'atenció i ho hem de fer de forma integral, que hi hagi totes aquestes dimensions que els acabo de comentar i que estiguin integrades, seqüenciades i ben coordinades entre elles. Sobretot, que això es transformi en una cartera de serveis eficaç i eficients.

Lideratge, governança, finançament, està claríssim.

I, per últim, hem de garantir també els sistemes d'informació, tenir dades per poder prendre decisions polítiques, però també acadèmiques i d'altra dimensió. La recerca, la innovació i la formació.

Per tant, com veuen, estem davant d'un complex repte i l'abordatge que fem implica lideratge polític, executiu, de consens.

Segon, prioritització. Hem de fer que totes les polítiques d'aquest Govern, de totes les polítiques del país, vinguin impregnades del concepte de la salut mental, no que sigui un afegitó.

Compromís i treball interdepartamental -i avui els ho demostraré-, i temporalitat. Ens hem d'orientar que aquest pacte té l'horitzó en el 2032.

Avui els parlaré d'algunes actuacions realitzades que són vigents. El pacte, sens dubte, però, actua i atén abordant tota la població, totes les edats, tot el país, tot el territori, posant especial èmfasi, òbviament, en aquells col·lectius vulnerables, presents i futurs.

Avui, sens dubte, en aquesta comissió em pertoca parlar de totes aquelles actuacions en l'àmbit de la joventut, que afecten la població jove, però també el que els vull dir és que, amb independència del que avui farem, sens dubte, el pacte ja posa l'accent i focus especial en tot el que fa referència a la joventut, perquè avui més que mai prevenir és millor que curar, i el que hem de preveure és que aquest gran gruix de la població no pugi i s'incorpori a l'edat adulta amb problemes majors que costaran i que seran de major complexitat.

El 2025, el pacte, els diferents departaments ja hem fet pràcticament cent setanta actuacions en general, algunes, sens dubte, amb col·laboració amb agents socials, comunitaris, amb les altres administracions. D'aquestes, aproximadament, unes quaranta són de l'àmbit de la joventut.

I avui el que faré serà fer-los una selecció, una presentació breu d'algunes d'aquestes actuacions, aquelles que són més singulars, més destacades, un resum que tenen més impacte.

I en lloc de fer-ho per departaments, crec que l'important és fer-ho per àmbits, des del punt de vista de l'usuari, del beneficiari, del ciutadà, en definitiva. És a dir, parlarem d'actuacions que fan referència al suïcidi; altres de promoció, prevenció i recuperació; estructurar el model comunitari integral; addiccions, educació, universitat, inserció laboral i, per últim, l'estigma.

Em permetran que, no sé si hi hauria un consens aquí quan parlem de què parlem quan som joves, i una miqueta serà una franja flexible entre quinze-setze anys, vint-

i-vuit/vint-i-nou, però tot i que sabem que abans i després segurament tindrem el consens que estem parlant de joves, d'acord?

Arrenco amb el suïcidi. El suïcidi és un problema major, sens dubte, i crec que és un exemple claríssim de treball interdepartamental eficaç i eficient, quan parlem del Plapresc, del Pla de Prevenció del suïcidi d'aquí, de Catalunya. Aviat acabarem la primera etapa i estem planificant la següent, però, sens dubte, aquest ha estat un èxit quant a actuacions de prevenció, de promoció, d'acompanyament als supervivents, a les famílies, als familiars, de prevenció, etcètera. I això declina amb guies, amb protocols, amb actuacions sectorials i dirigides.

Crec que ens hem de felicitar perquè fa poques setmanes es van fer públics els resultats de l'enquesta de Salut i allà sortia que per primera vegada després de la pandèmia han reduït el nombre de suïcidis, però també el nombre d'intents, malgrat que han pujat el nombre d'ideacions suïcides.

En l'àmbit de la promoció, prevenció i recuperació, arrenco explicant-los el Programa Obro *feel*. Això és un xat, és un servei de telefonia mòbil, de WhatsApp, gratuït, universal, i el que fa és donar assistència telefònica immediata personalitzada a joves, en aquest any més de nou-cents joves, que han rebut assistència directa, i alguns d'aquests, que hi havia un risc vital imminent, han estat derivats als serveis d'emergències.

Un trenta-tres per cent dels joves menors de divuit anys, més dones que homes, i en total sobretot tractament de prevenció de depressió, prevenció del suïcidi i altres patologies.

Unes figures molt importants que possiblement coneguin, que són els referents de benestar emocional comunitari, el que normalment en argot els anomenem els RBECs.

De RBECs n'hi ha un a cada CAP de Catalunya, per tant són més de tres-cents seixanta. Són professionals, unes noves figures professionals que venen de l'àmbit sociosanitari, treballadors socials, infermers, etcètera, o psicòlegs. L'any passat vam atendre a més de 12.600 persones, el grup majoritari eren vint/vint-i-cinc anys, i uns cinc mil d'aquests eren menors, i són persones que el que fan és acompanyament

emocional preventiu, un acompanyament personalitzat per tractar tots els problemes de benestar emocional, per evitar que siguin trastorns.

Com que veiem que hi ha gent jove, sobretot menors, que tenen certa resistència a anar als CAPs, el que farem, i estem planificant -i faig una miqueta un spòiler-, estem treballant ja per fer, el pilot ens ha funcionat, i el que farem serà posar també perfils d'aquest tipus a les oficines d'atenció joves i als punts d'informació juvenil.

Així mateix, en els CAPs d'assistència primària, potser també han pogut veure que cada vegada més fem el que es diu la prescripció, programes de prescripció de salut i social. Un vint per cent de les visites en els centres aquests el que fan són persones que es troben malament en benestar emocional, i el que hem de fer és prevenir que no esdevinguin malalts, intentar no medicalitzar-los, no cursar-los baixes i que no esdevinguin malalts que sobrecarreguin el sistema i que hàgim d'augmentar un mal menor. Per tant, el que es fa és prescriure'ls activitats esportives, socials, culturals, etcètera.

A nivell d'estructuració del model i serveis integral, això realment és el pal de paller. Fins ara hem estat parlant d'un sistema de salut mental i el que hem d'anar transformant és una metamorfosi important, robusta, estructural, perquè el que estem construint és un sistema comunitari, que no només faci intervenció, sinó que faci prevenció, promoció, predicció. Per tant, no només és el Departament de Salut o les competències de salut, sinó educatives, socials, esportives, jurídiques.

Un sistema esglaonat. Allò que es pot fer en un hospital de dia no cal fer-ho en un hospital d'intervenció; allò que es pot fer en un CAP no cal fer-ho en un centre de dia, i allò que es pot fer en una escola, o al domicili, no cal fer-ho en un centre d'atenció de menors.

Per tant, una miqueta aquest és el model esglaonat comunitari.

Això després desglossa amb moltes intervencions. Tots coneixen el que són els centres de salut mental infantil i juvenil, els Cesmijis. Hem incrementat el nombre i hem també incrementat el tipus de perfils que estan en aquests centres arreu del territori.

I això declina, per exemple, en algunes intervencions d'enguany: reforçar tot el que són els TCAs, els trastorns alimentaris, o intensificar en persones que pateixen, en

joves que pateixen patologies més greus el que diem “atenció a la crisi”. És a dir, més de mil cinc-cents pacients han estat intervinguts a casa seva amb un patró de visites més intensiu, dos o tres visites a la setmana durant dos mesos de forma intensiva. I això també s'ha fet, intervencions, com amb els trastorns del neurodesenvolupament, tot el que són els TDAs, els TES, hiperactivitat, dislèxia, etcètera, en què es fan intervencions complexes.

Amb algunes de major complexitat -i ara salto al que són ja l'àmbit de les addiccions- es fa això. Per exemple, enguany hem fet deu equips guia, onze centres arreu del territori, on els Departaments d'Educació, Salut i Justícia, quan cal, el que fa és tractar aquests joves que no només pateixen de salut mental, sinó a la vegada d'addiccions.

Per altra banda, educació. El programa Henka, el que fem és prevenció i promoció del benestar entre joves en la comunitat educativa familiar. Enguany ja han doblat el nombre d'efectius, s'han incorporat vuitanta-vuit nous centres. Si bé l'any passat vam atendre quinze mil alumnes, enguany esperem superar els vint mil.

En l'àmbit de la inserció laboral, el primer dels programes són totes les subvencions que fem en els centres especials de treball. L'any passat es van atendre vint-i-quatre mil participants, dels quals un setze per cent eren joves, i enguany la idea és que es mantingui.

Un altre programa important en l'àmbit de la inserció laboral és el programa Ocell de Foc. L'any passat van ser més de quaranta mil participants, aquest és un programa que el que vol és la reinserció laboral i la recuperació dels itineraris formatius. Enguany hi participaran més de tres-centes cinquanta entitats repartides arreu del territori i la idea és que més joves puguin recuperar totes aquestes dues dimensions importants.

M'he saltat l'àmbit de les universitats. Al PIDUC l'any passat es va aprovar un compromís en què totes les universitats públiques i privades es van comprometre a oferir accés i suport psicològic, promoure el benestar emocional i promoure activitats de psicopedagogia.

Per últim, voldria fer esment a una de les barreres, segurament no física, però sí culturals més importants, que és la lluita contra l'estigma. Enguany, al voltant de la

celebració del Dia Internacional de la Salut Mental, vam llançar la campanya Units per la Salut Mental i això s'ha declinat amb moltíssimes intervencions, amb mitjans de comunicació, audiovisuals, amb paper, amb digital i també, sens dubte, amb actuacions dirigides al públic jove i adolescent.

I, d'alguna manera -i disculpi'm, perquè només em queda un minut si el temporitzador de la cuina funciona bé-, però sí que voldria, i ara em poso a la seva disposició per resoldre totes aquelles..., perquè sí que he anat una mica així ràpida, però voldria cloure, perquè crec que és important. Crec que hem de tenir la consciència que estem fent una transformació important que requereix actuacions a diferents nivells.

A nivell primer, integral, és a dir, hem de preveure totes aquestes dimensions i les hem de fer alhora, les de promoció, les de prevenció, les d'assistència, les de recuperació, les d'avaluació i veure on hi ha l'impacte i treure'n evidències.

Humanització. Hem de veure la dimensió de la persona, els drets i la desinstitucionalització.

Hem d'actuar a tots els nivells, tal com els he dit, a nivell petites, mitjanes, grans actuacions, a curt, mitjà i llarg termini.

Estem fent una transformació paradigmàtica que implica noves estructures i nous models organitzatius i, sobretot, vetllar per l'accessibilitat, l'equitat, la territorialitat, la sostenibilitat com a bases per la prosperitat compartida.

Vull agrair, sens dubte, en quaranta segons, a totes les persones que m'han precedit individual i col·lectivament i que han fet que avui estiguem aquí parlant d'aquest tema tan important.

Sens dubte, moltes gràcies a tots per la seva atenció. Em poso a la seva disposició per respondre no només avui, sinó quan calgui, més preguntes sobre aquest tema tan important.

Des del personal, reafirmo que aquest és un repte que entomo amb la màxima responsabilitat i posaré tot l'esforç, tot el treball i tota la motivació. I vull remarcar que, efectivament, aquest pacte és un gran actiu i un instrument que tenim de país,

que només el farem possible amb un esforç, amb la suma d'un esforç i de la intel·ligència col·lectiva.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies senyora Arnal. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Ho ha clavat.

I ara comencem pel grup que ha sol·licitat la compareixença, que en aquest cas és Esquerra Republicana, i té la paraula la seva portaveu, Mar Besses. Quan vulgui.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Primer de tot, senyora Arnal, sí que volia començar agraint-li que avui sigui aquí en aquesta Comissió de Polítiques de Joventut i aquesta compareixença perquè, certament, quan nosaltres vam demanar la compareixença hi havia una altra persona al capdavant del càrrec, però sí que crec que és positiu que vostè amb tan sols cinc mesos d'haver assumit la responsabilitat *(Se sent de fons: "Cinc setmanes")*, cinc setmanes -perdó-, d'haver assumit aquesta responsabilitat estigui avui aquí, perquè, a diferència de molts altres membres del Govern, aquesta no és la tònica habitual, malauradament, i per tant crec que també és important agrair-ho i fer-ho públicament.

Per tant, com dèiem, nosaltres vam demanar aquesta compareixença perquè creiem que la salut mental, especialment a la població juvenil, és una qüestió de màxima rellevància, tant per l'increment d'aquest malestar emocional com per l'augment de les demandes d'atenció, i perquè, segons dades del mateix Departament de Salut, aproximadament un de cada quatre adolescents presenta símptomes d'ansietat o depressió i d'altres patologies vinculades a la salut mental i, per tant, hem vist com en els darrers anys s'han incrementat de manera molt notable totes aquestes situacions d'idea suïcida, d'intenció suïcida, d'autolesions entre persones joves, etcètera, i, per tant, tenim aquesta necessitat, aquest repte, de poder-ho abordar amb aquesta mirada de país, i segurament també a través d'aquest instrument de país que compartim, que és el Pacte Nacional per la Salut Mental, perquè ens permet fer aquesta estratègia de diferents accions coordinades, diferents línies estratègiques amb molts objectius, però sempre orientats amb aquesta atenció al

benestar emocional, a la prevenció, a la detecció precoç i a l'atenció integral de tot allò que fa referència a la salut mental i des d'aquesta mirada com vostè comentava biopsicosocial, posant de manifest que en definitiva un setanta-vuitanta per cent dels impactes a la salut mental d'una persona venen a través dels diferents condicionants socials que envolten la vida d'aquella persona i, per tant, és imprescindible que ho puguem abordar des de totes les dimensions que hi influeixen.

Vostè ha posat d'exemples molts dels programes que estan en marxa i, per tant, també demanarem més informació per poder tenir el detall de com han anat evolucionant, però sí que m'agradaria aturar-me amb el que és l'"Obro feel", que és aquesta atenció via aquest telèfon, via aquest xat de WhatsApp que fa aquesta atenció a persones joves, que considerem que ha funcionat molt i molt bé amb aquests més de sis mil xats que s'han iniciat des que es va posar en marxa.

Sí que és veritat que observem un augment preocupant o molta diferència entre els usuaris que són dones i els que són homes. Segons dades que ens van facilitar, un seixanta-dos per cent són dones i un trenta-set per cent són homes, i aquí també els demanàvem que ens semblava interessant poder tenir aquestes dades una mica desgranades en funció de la tipologia en funció de l'edat i en funció del gènere, perquè segurament fent una mica aquest zoom dintre de les atencions que s'han anat fent segurament també ens permet planificar molt més quin ha de ser l'abordatge i exactament de què és el que estem parlant. Per tant, si tenen aquestes dades i les poden facilitar, creiem que és molt interessant.

Vostè ha comentat també una cosa que creiem que és imprescindible que és aprofitar la col·laboració amb els ajuntaments i tots aquests espais comunitaris perquè són claus per detectar factors de risc, identificar necessitats i segurament poder oferir un acompanyament molt més adaptat a aquestes necessitats. Vostè parlava que volen fer aquest reforç o acostar aquestes figures a oficines joves i punts d'informació juvenil, i m'agradaria si pot aprofundir una mica més en aquesta qüestió i quin desplegament tenen previst, perquè ens sembla una mica paradoxal respecte que fa unes setmanes coneixíem que el Departament de Drets Socials no continuaria amb el contracte de programa tal i com el coneixíem i que, per tant, totes aquelles fitxes que fan referència a les polítiques de joventut, entre elles el personal que ha d'estar a les oficines joves o els punts d'informació juvenil, passaran a tenir una

fórmula diferent a la que tenien fins ara i, per tant, doncs, segurament el que veurem és un descens brutal d'aquests referents juvenils al territori.

Per tant, crec que es contradiuen una mica aquestes dues qüestions. Per tant, si pot aprofundir en quin és el desplegament o quina és la magnitud del que tenen previst per fer aquest aterratge al territori, que em sembla important. Però, clar, si no blindem que pugui haver-hi professionals de joventut al territori serà molt més difícil poder vehicular aquest tipus de suport mental i emocional que creiem que és imprescindible.

Més enllà d'això, pel que fa a la detecció precoç, compartim que l'abordatge ha de ser en múltiples espais, en tots aquells espais on hi són les persones joves, no només en els serveis comunitaris i especialment enfocats a les persones joves, sinó també, com s'ha dit, en l'àmbit educatiu, en l'àmbit sanitari, a les universitats. Per tant, quin és ara mateix el mapa -acabo, president, en deu segons-, quin és el mapa d'aquests serveis a nivell de territori? Crec que és important que vetllem perquè tots els territoris tinguin accés en igualtat de condicions a aquests serveis.

I, per últim, preguntar-li quin és a dia d'avui el pressupost que es destina al Pacte Nacional per la Salut Mental, perquè ens consta que s'ha reduït una mica. Per tant, si ens pot dir quin seria el pressupost i quant d'aquest pressupost es destina a polítiques de joventut.

I, com deia, agrair-li de nou la seva compareixença.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara passem al Grup Parlamentari de Junts, i té la paraula la secretària de la mesa i diputada Rosa Jové. Quan vulgui.

Rosa Jové i Montañola

Bona tarda, a tothom. En primer lloc, volia expressar el meu sincer agraïment a la directora del Pacte Nacional, senyora Laia Arnal, per la seva presència i sobretot per la claredat i la proximitat en què ens ha exposat les mesures d'aquest pacte, sobretot adreçades als joves.

I tal com consta a la pàgina web de la Generalitat, ho he copiat textualment perquè m'ha agradat: “La salut mental és més que l'absència de malaltia. Té a veure a com ens sentim, pensem i actuem. Ens ajuda a afrontar el dia a dia, mantenir bones relacions i viure amb benestar”, perquè és això, és trobar-nos bé. Això actualment és la salut mental, tota una declaració d'intencions en el moment actual.

Les xifres de les persones que tindran algun trastorn o patiran algun problema de salut mental són, segons l'OMS, una de cada quatre, un vint-i-cinc per cent que tindrà algun problema de salut mental al llarg de la seva vida. És a dir, per fer números grossos, a Catalunya implica que, dintre d'aquesta Catalunya que som dels vuit milions, hi pot haver dos milions de persones que han patit o patiran problemes de salut mental. És un problema immens i per això cal fer-li front, d'acord?

Però avui parlem només de joves. La salut mental juvenil és un repte que, avui més que mai, requereix compromís, visió àmplia i valentia per afrontar el tema. Vostè a més ha dit “lideratge i governança” i també li ho compro, evidentment.

I les línies que ens ha detallat, reforç de l'atenció als joves, la intervenció en entorns educatius i universitaris, l'acompanyament emocional, els programes específics per a adolescents, etcètera, ens demostren que estem treballant en una direcció que posa les persones al centre amb especial sensibilitat cap a la gent jove. Hem vist que les mesures que es plantegen no només busquen donar resposta a les problemàtiques que ja existeixen, sinó que també tenen una clara mirada preventiva, que això és l'important. Recursos com la prevenció del suïcidi en l'àmbit universitari o la prevenció de l'addicció a pantalles, que es troben en la pàgina web, van en aquest sentit, per citar-ne dues.

Apostar per detectar temps de malestar emocional per oferir espais segurs on expressar-lo i per garantir que cap jove se senti sol davant un moment difícil és, sense dubte, una de les inversions socials més importants que podem fer com a país, no sols per als joves, sinó perquè els joves d'avui són els adults de demà. És una inversió en salut mental adulta també.

I abans d'acabar la meva intervenció, jo voldria fer un parell de preguntes. La primera és, davant l'alt risc de suïcidi entre joves, com bé ens ha explicat, han pensat un pla de formació? Perquè jo he vist prevenció, he vist actuació, he vist professionals, però

un pla de formació per a professors, per a famílies i per als joves mateixos en aquest tema?

I la segona és, sobre el programa que tenen de prevenció, detecció i acompanyament en l'addicció a les pantalles, creu que un abordatge com el que plantegen ja n'hi ha prou o pensen que no, que amb l'abordatge que plantegen no n'hi ha prou i que, a més, potser s'hauria de legislar sobre el tema? I si fos així, no és retallar els drets i deures dels pares sobre l'educació dels seus fills?

Bé, acabo reiterant el meu agraïment i reconeixent la feina de tot l'equip que també tenim allà baix del Pacte Nacional de Salut Mental. Jo quan he vist que només porten cinc setmanes, doncs, els diria el mateix que ha dit la senyora d'Esquerra. La vostra tasca és fonamental perquè els joves d'avui i, com hem dit, els adults de demà puguin viure amb més benestar, més suport i més dignitat.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Jové. I ara, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula el seu especialista, el senyor Raúl Collbatallé Simón.

Raúl Collbatallé Simón

Sí, gracias, presidente. Gracias, también, a la directora del Pacte por su explicación sobre el mismo.

Para nuestro grupo, la cuestión de la salud mental era algo importantísimo, ya que afecta profundamente a toda una generación, la generación actual de los jóvenes catalanes.

Hay datos en su explicación y en los informes que manejamos que no dejan lugar a la complacencia ¿no? En Cataluña, más de un tercio de estos jóvenes, de entre quince y treinta y cuatro años, declara un malestar emocional significativo. Tenemos otras estadísticas, como, por ejemplo, en Barcelona, el informe de la FRESC, la encuesta de factores de riesgo en la escuela secundaria, que señala que más de un veinte por ciento de las jóvenes están en riesgo de una mala salud mental y, por tanto, era algo bastante preocupante.

Compartimos la idea que ha trasladado que desde la pandemia del Covi-19 han aumentado considerablemente, en especial factores como la ansiedad o la depresión y, además, lo tenemos que relacionar también -y creo que usted podría haber indagado algo más en esta cuestión- en factores como el *bullying* o el *ciberbullying*, que afecta a más de un veinticinco por ciento de los jóvenes catalanes también.

El Pacte Nacional de la Salut Mental reconoce la importancia de la actuación en los jóvenes, es lo que usted ha venido a explicar hoy aquí. Está muy bien que lo hagamos con el foco puesto en la formación profesional, en las universidades e institutos, pero también en centros culturales, en centros deportivos, lugares de ocio y también, por supuesto, en las redes sociales.

Esto para nosotros es positivo y está muy bien, está muy bien escuchar a los expertos, hacer diagnósticos y establecer líneas estratégicas tal y como ha mencionado. Pero, seamos claros, faltan recursos. Ha hablado de prevención, pero realmente lo que necesitamos es más recursos humanos, mejores y más recursos para los profesionales, recursos para reducir las listas de espera y recursos para que la prevención sea eso, sea real y no sea simplemente algo teórico.

Muchos jóvenes, a través de esto, sienten que el sistema público de nuestra región, de Cataluña, tarda tanto en atenderles que consideran que sus problemas simplemente no importan a la administración, que no le importan al gobierno de la Generalitat, y para nosotros eso es algo devastador.

Para tratar la salud mental debemos tratar otros problemas que consideramos que son clave en la generación de malestar emocional, problemas reales para los jóvenes de Cataluña como, por ejemplo, pues, el problema de la emancipación y de la vivienda o la propia inestabilidad laboral, que usted ha mencionado un poco por encima. Consideramos que, si ponemos el foco en estos puntos, pues, reduciremos la ansiedad y reduciremos otros problemas derivados de la salud mental.

Por eso le trasladamos algunas preguntas sobre sus explicaciones. Esperemos que las pueda desarrollar un poco más en lo que he hecho referencia antes, en cómo valoran desde el Pacte el impacto del aumento del *bullying*, del *ciberbullying* en los jóvenes y cómo impacta esto en la salud mental.

Además de si existen medidas para detectar de manera prioritaria y de manera precoz otros problemas como, por ejemplo, son las autolesiones y depresión en centros educativos e institutos.

Si son suficientes las medidas que están teniendo ahora y, por supuesto, también como he comentado, las listas de espera. Si las listas de espera para acceder a la atención psicológica para los jóvenes tienen el pensamiento y el objetivo de reducirlas y si están destinando los suficientes recursos económicos y humanos para que esto sea así.

Por no hablar también, como he hecho referencia, de qué mecanismos y qué acciones concretas están teniendo en consideración con la cuestión de las redes sociales para parar la ansiedad generada por éstas o también el consumo compulsivo a ellas. Consideramos que esto es algo bastante preocupante y que va en contra de la buena salud mental.

En definitiva, nosotros lo que consideramos es que necesitamos resultados tangibles por una cuestión prioritaria como es la salud mental en los jóvenes de Cataluña. Que los jóvenes catalanes necesitan prevención real, atención accesible, un seguimiento claro y concreto de cada caso y, sobre todo, más profesionales tanto a nivel educativo como sanitario.

Agradecerle la comparecencia y esperamos que pueda responder a las preguntas.

Gracias.

El president

Gràcies. I ara, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la seva portaveu, Júlia Calvet.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Bueno, en primer lugar, agradecer su presencia y su explicación.

Y nada, decir, pues, eso, que abordar la salud mental de la juventud catalana y española es una cuestión de urgencia y la compartimos prácticamente todos.

Pero la urgencia sí que es verdad que no nos puede llevar a la superficialidad, porque estamos aquí para hablar de las acciones dirigidas a la juventud y la triste

realidad es que las cifras de ansiedad, de depresión y de otras tantas, pues, no dejan de crecer en todos los sentidos.

Sin embargo, si nos limitamos, por ejemplo, a contar el número de psicólogos, los profesionales de la juventud o, por ejemplo, de abrir números de WhatsApp, abrir hospitales de día, llenar formularios, pues, estaremos tratando el síntoma de una enfermedad, pero nunca su raíz, y estaremos poniendo un parche o una tirita, pero no solucionando realmente el fondo del problema.

Y entonces, desde VOX sostenemos que una de las causas que provocan, sin duda, este incremento de problemas de salud mental se encuentra sobre todo en el vacío existencial que sienten nuestros jóvenes provocado precisamente por una pérdida de valores y de guías morales que la sociedad ha promovido.

Hemos sustituido el relato de la vida basado en la familia como anclaje en el esfuerzo y en la fe y en el propósito común por un relato de la vida basado en la satisfacción inmediata, en el consumismo o en el individualismo, ese culto al yo individual y volátil. Y al eliminar todo aquello que trasciende lo material, pues, los jóvenes nos hemos quedado sin un ¿para qué? y, claro, si no hay un para qué el cómo se vuelve totalmente insoportable.

Entonces, se nos ha dicho que nuestro único guía es el sentimiento, que por su naturaleza es totalmente frágil y es cambiante, y se nos ha prometido la libertad, pero se nos ha dado, por otro lado, la inseguridad, por ejemplo, de no tener una vivienda digna o, por ejemplo, de no tener seguridad en nuestros barrios. Y el resultado de todo esto es que somos esta juventud angustiada y desorientada que hoy tanto nos preocupa.

Y a este vacío también se le tiene que sumar un factor grave y sobre todo clave, que es el intervencionismo ideológico. Por ejemplo, el Pacto nacional no puede obviar el papel corrosivo que tienen determinadas leyes y políticas basadas, por ejemplo, en la ideología de género, que se inoculan en nuestros centros educativos desde edades cada vez más tempranas. Y entonces, que la salud mental se deteriora cuando se le arrebatada al individuo la certeza, digamos, de su identidad. Por eso ponemos este factor como central en ese deterioro.

Entonces, mientras la Generalitat lo que hace es..., sigue promocionando esos dogmas, por ente lo que está haciendo es debilitar las únicas estructuras que de verdad nos protegen, como pueden ser, por ejemplo, la familia, porque la está debilitando, quitándole la autoridad para educar a sus hijos y enfrentándola directamente a la administración, y debilita también al individuo, convirtiéndolo en una víctima perpetua que no puede hacer frente a la adversidad.

Entonces, nosotros lo tenemos claro: la juventud no necesita más ideología, sino lo que necesita es propósito, estabilidad y, sobre todo, verdad.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. Com que no hi ha representació del Grup Comuns, ni la CUP, ni tampoc el Grup Mixt, passem al torn del Grup Socialistes i Units per Avançar, i té la paraula la seva portaveu, Sabrin Araibi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. Primer de tot, doncs, agrair a la directora del Pacte Nacional de Salut Mental la seva compareixença i també amb la claredat amb què ha exposat la situació actual, les actuacions desplegades i els reptes que queden pendents, i també permeti'm que li doni la benvinguda i molta sort en aquesta nova etapa.

La situació que ens trobem actualment els joves en temes de salut mental, doncs, ens ho ha comentat vostè, però considerem que les dades són contundents. Estem davant de l'augment de casos d'ansietat i depressió entre la població jove, persistència de la conducta suïcida, que, malauradament, és la primera causa de mort entre els joves, dificultats d'accés als serveis especialitzats, els increments de trastorns de neurodesenvolupament o les addiccions comportamentals vinculades a les pantalles.

Tot això ens mostra en l'actualitat un escenari on la salut mental s'ha convertit en un autèntic repte de país. I aquest repte només es pot abordar, tal com diu el pacte també, des de la complexitat, la transversalitat i la corresponsabilitat.

Considerem també molt important que el Govern actual mantingui el compromís polític i institucional ferm amb aquest pacte i celebrem la seva continuïtat i amb la

mirada també que se li ha donat, una mirada transversal i comunitària que impregna tot el desplegament, treballant des dels àmbits, com vostè ha comentat, des de la salut, l'educació, la joventut, a nivell d'empresa, d'universitats, de cultura o de drets socials.

Vostè ens ha parlat avui d'uns quants projectes, però també considerem molt important que parlem d'un conjunt de projectes –168, si no m'equivoco–, d'actuacions, que no són projectes aïllats, sinó un sistema estructurat d'intervencions que va des de la promoció, la prevenció fins a l'assistència, la recuperació i la inserció laboral.

Voldríem destacar dos àmbits. El primer és que aquest pacte posa al centre les persones, l'humanitza, com vostè ha dit, no?, apropa els serveis a l'entorn de la persona i treballa de forma conjunta amb agents de l'entorn, com poden ser les escoles, les famílies, l'ajuntament o agents territorials.

I en segon lloc, que considerem molt important, que és la promoció, la prevenció i la detecció precoç, que, com vostè ha dit, prevenir és millor que curar, i finalment la prevenció salva moltes vides.

I en segon lloc, també considerem molt important l'aposta pel combat de l'estigma. La salut mental només podrà ser un dret garantit si la societat és capaç de parlar-ne amb naturalitat, d'acompanyar i d'incloure. I la campanya Units per a la Salut Mental o les col·laboracions amb la cultura i les arts, doncs, són un exemple.

I en aquest sentit ens agradaria poder formular-li dues preguntes. En primer lloc, vostè ens ha explicat uns projectes que s'han portat a terme durant aquest any i ens agradaria saber de quina manera s'avaluaran i com sabrem l'impacte real que tenen aquestes actuacions, que ens ajudin d'aquesta manera a tenir els resultats i poder planificar les properes passes que es donaran.

I, en segon lloc, també ens agradaria saber com s'assegurarà que la ciutadania, especialment els joves, a qui van dirigits aquests projectes, coneguin i puguin accedir fàcilment a tots els recursos i serveis que l'administració té al seu abast.

Sabem que la informació, malauradament, a vegades està dispersa i voldria saber si s'està treballant en aquest àmbit d'alguna manera per facilitar aquest accés.

I acabo agraint-li la seva feina, i moltíssimes gràcies per la seva compareixença.

El president

Gràcies, diputada. I ara, senyora Arnal, té set minuts per respondre. Endavant.

La directora del Pacte Nacional de Salut Mental (Laia Arnal Arasa)

Molt bé, vejam, m'ha preguntat sobre Obro *feel*. On està? Disculpi. Perfecte.

M'ha preguntat sobre Obro *feel*, eh? Li podria donar moltes més dades, sens dubte, si em permeten compartir-les amb tots, ben detingudes. He comentat que un trenta-tres per cent té menys de divuit anys, i el seixanta-u per cent entre divuit i trenta-cinc; hi ha trucades de majors de trenta-cinc.

El desglossament: el vint-i-nou per cent demanen temes de depressió; quinze per cent, ideació a suïcida; set per cent, conducta alimentària; deu per cent, altres problemes de salut física; tres per cent, soledat no desitjada; dos per cent, ja abans s'ha preguntat, *bullying*.

Li donaré dades més desglossades. Només el vuit per cent d'aquests casos han estat, al final, redirigits cap als serveis d'emergències, però ja estem preveient que trastorns lleus de conductes alimentàries, o ja estem treballant amb eines d'intel·ligència artificial per poder explorar i treure patrons a partir dels algorismes que ens permetin poder fer intervencions dirigides proactives.

Per tant, sí, recullo tot el que he dit. Em comprometo a donar, si els sembla, respostes per escrits una mica a tots.

També he parlat del desplegament, figures de reforç, col·laboració amb els altres ajuntaments. Sí, sens dubte. Jo abans he remarcat molt que això és un pacte i remarco que hi ha una taula, i remarco el paper de la participació. Això serà i només si és una cosa plural, i que tothom ens hi veiem reconeguts. Per tant, quan ha dit, no sé si ho ha dit a propòsit de la col·laboració amb els ajuntaments, amb els governs locals, li puc dir que sí; és més, hem d'acabar de configurar els membres de la taula i tenim previst posar-hi les taules territorials per garantir també tota aquesta extensió en el territori.

Ha parlat, ja ho sé, ha parlat dels serveis territorials. Li donaré, perquè no sé on està en el mapa distribuïts, en aquest cas, però, sí, el que es vol és que aquests ajuts i

totes aquestes figures de reforç s'ubiquin a les oficines, i sí que d'alguna manera em sembla que són quaranta-tres oficines d'atenció juvenil i, bé, doncs, ara no li ho puc dir, però ja li donaré les dades, perquè són, sí, són noranta-cinc punts, em sembla, punts d'informació juvenil i quaranta-tres oficines, si no ho dic malament, però ja li donaré les dades.

I això sí, ha preguntat al final pel pressupost. Tots saben que enguany el pressupost, doncs, a partir de la tercera disposició addicional, doncs, va rebre el pacte finalment deu milions d'euros que s'han repartit en diferents departaments. Sí que el que els hi puc dir és que l'any que ve aquests deu milions d'euros, sens dubte, hi seran, però que estem treballant perquè en siguin molts més de diners.

Però vull fer un punt important en quant al pressupost, i així ja m'anticipe a respondre a diverses de les preguntes. L'important no és que el pacte com a tal, com el programa que en aquest cas estic dirigint tingui més diners. L'important és que tots els elements claus per la desestructuració i la sostenibilitat dels diferents departaments, de les diferents infraestructures i serveis, agafin el nombre, la dimensió i la robustesa que cal. Per tant, l'important és que tots els departaments després tinguin, elevats a la potència que calgui o adaptats a la potència que calgui, tant Departament de Salut com Departament d'Educació, etcètera. Per tant, l'important és això. Ho dic perquè l'escala temporal és que el programa probablement, després del 28, jo no sé dir-los quin avatar tindrà. Per tant, l'important és que es vagin consolidant, any rere any, amb nous pressupostos les degudes partides en cada un dels programes.

La diputada Jové –ho dic bé? (*Veus de fons.*) Sí, gràcies– ha preguntat sobre el Plapresc i més dades concretes. Sí que ara podria entrar-hi i donar-li més detalls, perquè els conec personalment, en l'àmbit de les universitats, però no en l'àmbit de l'educació que m'ha preguntat, però li garanteixo que hi ha actuacions concretes, amb actuacions. I se n'està parlant cada vegada més. Quan parlem dels programes de benestar per estar bé a les escoles, a les famílies, als educadors. Al lleure es parla de suïcidi, amb totes les lletres. La voluntat és que tots els educadors de lleure parlin també de prevenció del suïcidi. Vull dir que sí, hi ha mesures i serà un plaer de compartir-les per escrita amb tots.

I addicció a les pantalles. No he volgut, de fet he anat retallant una mica la meva intervenció i no he volgut expressament donar-los informació, però sí que els diré que el nou pla d'addiccions contempla tot el que són les addiccions comportamentals, que són les addiccions als jocs, les addiccions a les xarxes socials i, altres.

A ningú de vostès se'ls escapa que enguany hem pres una mesura col·lectiva rellevant de prohibir els telèfons mòbils a tota l'educació obligatòria, però això es declinarà. I no he volgut avui dir-los que estem fent tot un estudi per recopilar dades per saber la situació de partida quant al *bullying*, quant a assetjament en xarxes, però que si ho volen un dia podem parlar específicament d'això, perquè està contemplat, i d'aquí a pocs mesos es faran públics els resultats d'aquesta enquesta que t'informa amb les mesures i bones pràctiques corresponents.

El diputat..., no sé si ho dic bé, Raül Collbe..., perdoni, perquè no l'he vist a la llista, però, bé. Falten recursos. Sí, falten recursos. Ho he dit, ho he dit en majúscules i ho segueixo dient, falten recursos. A la primera resposta ja ho he dit.

Però deixi'm ser positiva, perquè jo ho soc de mena. Enguany, en els CESMIJ, en els centres d'atenció de salut mental d'infants i joves, hem reduït el nombre..., els dies, hem passat de vint-i-sis dies a setze els dies d'intervenció de primera visita urgent. Igualment, també hem reduït en quinze dies, de seixanta-vuit a cinquanta-tres la visita ordinària. Això és bo, no és suficient. El que hem de garantir, sens dubte, és la freqüència, amb quanta freqüència i durant quants mesos, o el temps que calgui, calen aquestes visites als CESMIJs. Però, bé, jo em quedo en què és un pas endavant.

Ha parlat així de puntetes també un moment sobre la governança. Ja m'he referit a la taula. Justament, la taula, el pacte dins dels òrgans de governança té una taula, que és una mica l'òrgan col·legiat, presidit per l'honorable president Illa, i en el que hi ha representats els governs municipals, els agents socials, el tercer sector, els proveïdors, els agents... Tots, eh? Tots els departaments del Govern, etcètera. Vull dir que quant a governança no es preocupi que és molt plural. I el Consell de la Joventut, i el Consell d'Adolescents i Infants, i el Consell de la Gent Gran, i el Consell de les Dones, vull dir crec que és molt, molt plural.

A la diputada VOX, estic d'acord amb vostè que la família i l'individu és molt important. I ressalto que la primera de les apreciacions, justament, és la dimensió i l'orientació a la persona i als drets de les persones. I l'OMS determina el que són els *quality rights*, que defensa els drets individuals i que demana que en totes les actuacions que es facin es tinguin en compte l'entorn, les persones i les famílies. I aquí podríem declinar, però hi ha molts drets individuals, com són les actuacions anticipades, com volen ser tractats els pacients mentals quan tinguin un moment de crisi, que incorpora també les famílies, les persones, i que té molta consideració els drets individuals.

I, per últim, sí que voldria una mica respondre a la diputada Araibi –si ho dic bé– (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Perdó, eh? M'ha faltat el gratinat. Perdó, no sé parar-lo, disculpi.

Sí que m'ha fet dues preguntes, si no m'erro. La primera, com avaluarem l'impacte de tot això? Són dues coses, avaluar i l'impacte. Bé, estem parlant de desplegar polítiques públiques i una altra vegada em remeto a l'horitzó temporal de l'any 32. És quan podrem veure les polítiques que ara comencem a desplegar. Es podran veure d'aquí tres, d'aquí cinc, d'aquí deu anys. Per tot això, cal desenvolupar un sistema d'indicadors i l'any que ve un dels deures que ens encomana el pacte és el d'elaborar un observatori de la salut mental. Aquest observatori s'alimentarà de molts observatoris que hi existeixen. Però alguns els haurem de crear, no vull dir inventar. Però ahir estava en una jornada de l'Organització Mundial de la Salut i parlava de com es mesura el benestar emocional. Estàs bé o estàs molt bé o estàs «xepi»? És difícil.

Per tant, tenim el mandat i començarem el 2026 de crear aquest observatori de salut mental que ens ha de permetre veure mètriques de l'efecte.

Una de les dimensions que té aquest pacte és la visió del valor. Hem de parlar de medicina, no només de prescripció i no només d'intervenció, d'hores fetes de teràpia, sinó de l'experiència del pacient i de l'estat en què surt el pacient. És diferent que et donin l'alta que no recuperar-te, perquè el pacient et dirà: «Sí, doncs, mira, m'han donat l'alta, però no tinc feina, ni em sento ple, ni té una vida social activa». Per tant,

l'observatori és una mica el que ens permetrà fer tota aquesta avaluació de l'impacte d'aquestes polítiques.

I la segona pregunta que ha fet és com poden els joves conèixer i accedir-hi? Doncs, també li respon una mica el mateix. Un altre dels objectius que tenim encomanats i que ens comprometem a fer és aquest atlas. Ens demanaven que féssim un atlas, en el sentit d'un recopilatori, però l'exercici va més enllà; no és una mera recopilació de la informació, sinó que és l'exercici de posar-lo a disposició dels ciutadans. Tots saben que ara mateix el Govern estarà transformant totes les seves webs perquè no hi hagi webs dels departaments, hi hagi una web ciutadana, gentcat.cat Respon. Doncs, una mica el mateix. Tenim la responsabilitat de tota la informació que faci no només aquest Govern d'aquesta administració, sinó tots els recursos que el país públics diposita en aquest cas, concertats o públics, a disposició que els posi de forma fàcil, en tots els canals en els quals cada un dels ciutadans -siguin ciutadans, siguin entitats o siguin representants- hi pugui accedir. Per tant, haurem de fer l'exercici aquest de l'atlas i la presentació, la disposició i l'actualització de tota la informació per validar què arriba realment en el ciutadà.

Em sembla que amb això no sé si he respost a totes les preguntes.

El president

Bé, moltíssimes gràcies, senyora Arnal. I aturem la sessió tres minuts i tornem amb la següent compareixença.

La directora del Pacte Nacional de Salut Mental (Laia Arnal Arasa)

Moltes gràcies a tots.

La sessió se suspèn a les... i es reprèn a les...

El president

Molt bé, donem la benvinguda al senyor Ferran Piqué i Anguera, president de la Comissió de Joves del Col·legi d'Economistes de Catalunya i recordar que té un temps màxim de quinze minuts..., disset, vinga deixarem dos minuts més per la seva

exposició, i tot seguit passarem a la paraula als grups parlamentaris, i després podrà respondre en un torn final de set minuts. Quan vulgui, té la paraula.

Ferran Piqué i Anguera (president de la Comissió de Joves del Col·legi d'Economistes de Catalunya)

Moltes gràcies, president, il·lustres diputats i diputades, vagi per endavant el meu agraïment en nom de la Comissió de Joves Economistes del Col·legi d'Economistes de Catalunya per l'interès dels diputats d'aquesta cambra en escoltar el nostre parer i sol·licitar la nostra compareixença.

Forma part de la nostra missió com a economistes i de l'ADN de la nostra corporació professional poder contribuir amb l'expertesa analítica i el rigor que ens caracteritza a atendre aquestes peticions és el màxim sentit del deure i de la responsabilitat.

Centraré la meua compareixença en fer una exposició que pretén ser una radiografia sobre els reptes que afecten els joves a la nostra societat i que com a joves economistes ens ocupen i ens preocupen.

En primer lloc, dedicaré la primera part de la meua intervenció al repte de l'habitatge o, més ben dit, de l'emancipació, que és probablement l'indicador més simptomàtic del deteriorament de la situació dels joves catalans en les darreres dècades que han situat l'edat mitjana d'emancipació a Catalunya en els 29,8 anys, lluny dels 26,4 anys de mitjana de la Unió Europea i la taxa d'emancipació, és a dir el percentatge de població jove que està emancipada entre els setze i els vint-i-nou anys està al 17,4 per cent. Per posar-hi context, a la Unió Europea estan al trenta-u per cent i aquesta taxa el 2007 era del trenta-dos per cent. Per tant, ara només disset de cada cent joves estan emancipats, quan el 2007 eren trenta-dos de cada cent.

Per tant, són uns indicadors clarament dolents, en caiguda lliure des de fa massa temps i que és imperatiu de revertir.

Sovint, erròniament, el debat al voltant de l'accés a l'habitatge dels joves orbita únicament en el factor del preu, com si aquest fos l'únic determinant que condiciona les dificultats per l'accés a l'habitatge i obvia el debat i la incidència al voltant d'altres factors determinants, com són els sous, l'accés al finançament o la disponibilitat d'oferta.

Perquè se m'entengui, l'obsessió en matèria d'habitatge no pot ser únicament centrada en els preus, sinó que l'obsessió hauria de ser reduir les taxes d'esforç, que és allò que veritablement condiciona l'accés a l'habitatge. Les taxes d'esforç, l'índex d'esforç són un quocient entre el preu de l'habitatge i el sou, la renda que es disposa per accedir a aquest habitatge, i això és el que determina amb quina facilitat es pot accedir a l'habitatge o no.

Aquests esforços, amb dades del Banc d'Espanya i de la Cambra de Comerç per Catalunya situa que accedir a un habitatge requereix un esforç inicial entre cinc i onze anys per poder accedir a la compra o l'esforç immobiliari, que es situa al voltant dels nou anys; nou anys de sou íntegres que s'han de dedicar a pagar l'habitatge.

L'esforç en el mercat de lloguer, que se situa de mitjana, depèn de quines zones, la mitjana és del vint-i-vuit per cent del sou i en altres llocs el quaranta per cent de la renda bruta segons l'aproximació a les zones urbanes.

Per tant, amb això el que vull dir és que quan parlem d'habitatge i quan parlem de facilitar l'accés a l'habitatge dels joves, tan important és aconseguir reduir el numerador al preu de l'habitatge o com a augmentar el denominador, el sou. Ambdues coses són igual d'importantes, però especialment augmentar el denominador, perquè en un mercat d'habitatge, que no és local, sinó que és global, determinades reduccions en el preu de l'habitatge no necessàriament garanteixen un millor accés a l'habitatge per als joves de la població autòctona, sinó que sense increment en els sous de la població autòctona certes reduccions en els preus l'únic que poden acabar fent és facilitar més l'accés a l'habitatge a col·lectius amb qui els joves competeixen, com poden ser altres generacions o estrangers amb major poder adquisitiu.

En matèria dels sous –que reivindico que és una qüestió molt important– cal tenir present que la mitjana dels sous a Catalunya és a dir, el cinquanta per cent dels joves tenen actualment un sou per sota dels 22.648 euros. Per tant, perquè tinguem clar quin és el context i on també hem d'incidir per facilitar aquest repte de l'accés a l'habitatge. La mitjana entre els vint-i-cinc i els trenta-quatre anys són aquests 22.648 euros. A nivell general, aquesta mitjana a la població és de 24.772 euros. Per tant, els joves tenen una mitjana un nou per cent inferior.

Per tant, si sumem aquests sous baixos juntament amb que són més baixos que la resta de la població i a sobre li sumem que tenen menys temps per estalviar, fa que l'accés a l'habitatge dels joves sigui especialment complicat.

Tot això, en matèria de l'emancipació m'agradaria fer algunes apreciacions. Revisant el Pla Nacional de Joventut, així com els diferents anuncis i polítiques d'habitatge que s'han fet en els diferents àmbits, detecto una important desorientació que em fa dubtar sobre la capacitat efectiva que les polítiques acabin incidint precisament en el repte a l'accés a l'habitatge, principalment perquè desconexem quin objectiu es proposen assolir i, per tant, com podrem avaluar-ne l'efectivitat.

Amb això em refereixo als objectius fixats en termes dels pisos a construir, com els cinquanta mil que ara mateix hi ha sobre la taula, o en termes de la inversió pressupostada, però la pregunta és quin és l'objectiu de l'edat mitjana d'emancipació que aspirem tenir a Catalunya l'any 2030? Sabem que avui és de gairebé trenta anys. No he trobat enlloc aquest horitzó definit. I probablement estarà molt bé haver construït cinquanta mil pisos, però poc haurà servit si això no ens porta a assolir uns indicadors d'emancipació més raonables.

Crec que la transcendència del repte a l'habitatge mereix consensos i en un Parlament acostumat a la fragmentació, crec que en la fixació d'un objectiu ambiciós en matèria d'emancipació a assolir hi podem trobar el primer consens necessari per començar a construir solucions que, efectivament, donin resposta als joves. Crec que els joves del país és el que esperen que vostès facin.

Així, doncs, jo els plantejo quina creuen que hauria de ser l'edat d'emancipació que tinguéssim a Catalunya el 2030? Quin objectiu ens hem de fixar? Vint-i-vuit? Vint-i-set? Vint-i-sis anys? Un cop coincideixin en l'objectiu serem probablement més capaços de definir solucions en la direcció i la intensitat per assolir-los.

Per tant, els insto que en el marge de les capacitats, de les competències que té aquesta comissió, puguin consensuar i aprovar un objectiu ambiciós a assolir en aquesta matèria.

Algunes apreciacions addicionals que m'agradaria fer en matèria d'habitatge. En primer lloc, sobre l'aspecte de l'habitatge de protecció oficial. Augmentar el nombre d'habitatges de protecció oficial i la conseqüent reserva de pisos per la població jove

és important, però convé anar amb compte amb les falses expectatives que es poden generar entre els joves, perquè és evident que l'oferta mai serà suficient per poder atendre la demanda, que l'accés a l'habitatge de protecció oficial té un component de notorietat#, i també, sobretot, que l'habitatge de protecció oficial és, per definició, un habitatge destinat a les persones que no poden accedir a un habitatge de mercat i, per tant, convindria no condemnar els joves que l'única via d'emancipació sigui a través de l'emancipació. Seria simptomàtic d'un problema de fons més #.

I la segona apreciació que m'agradaria fer és que sovint els economistes detectem que s'utilitzen i es confonen determinats termes amb certa lleugeresa. I em refereixo als conceptes d'«inversió» i «especulació». I aniré molt ràpid i em referiré a la definició que dona el *Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans* per aquests conceptes. «Invertir» vol dir esmerçar diners en béns no fungibles; «Especular» vol dir comprar o vendre, comptant aprofitant-se d'una fluctuació en el preu per lucrar-se. És a dir, necessitem inversió pública i privada en matèria d'habitatge.

Bé que els nous pisos que volem de lloguer han de ser propietat d'algú, però sobretot hauríem d'evitar la confusió en el sentit que la inversió i l'especulació siguin dues cares de la mateixa moneda, que no són.

I, per últim, en l'àmbit de l'habitatge, creiem que més enllà de les polítiques d'habitatge, que poden passar també per copiar models d'altres països que tenim identificats per mesures en l'àmbit fiscal, en l'àmbit de la mobilitat, també cal posar èmfasi en la importància de la planificació financera i l'educació financera dels joves.

I això ho vinculo amb el segon dels reptes dels quals els vull parlar, que probablement és el principal repte, que és la pèrdua del poder adquisitiu dels joves. Tal com apuntava un recent informe, en dues dècades els joves han passat a posseir el 7,5 per cent de la riquesa estatal al dos per cent i, com alguns mitjans s'han fet raó, la pensió mitjana de jubilació ja supera el sou mitjà dels joves menors de trenta-cinc anys.

Per tant, estem passant, per sort, de superar una bretxa de gènere per donar pas a la bretxa entre generacions i amb una perspectiva que, en lloc de poder-se reduir amb el pas del temps, s'eixampli cada cop més.

Per aquest motiu, més enllà de les polítiques per fer-hi front, que mereixerien, segurament, un debat en profunditat, és important fer èmfasi en l'educació financera com a repte per tal que els joves puguin tenir una planificació financera personal que els faciliti assolir objectius com l'emancipació, la natalitat o la jubilació en un context actual i futur de pèrdua de poder adquisitiu.

Cal recordar que el temps és el millor aliat de la planificació financera i, per tant, la joventut el millor període. Ara mateix, a Lleida, des de la Comissió de Joves, s'està fent un acte adreçat als estudiants sobre aquest concepte de la planificació financera per dotar-los d'eines i començar a revertir aquella manca de competències que els informes PISA ja detectaven que teníem en l'àmbit de l'educació financera.

El següent repte al qual em referiré és el de la retenció de talent jove, que és el millor símptoma de l'esperança que els joves tenen, confien en les oportunitats que poden trobar a Catalunya. En aquest sentit, crec que és convenient posar èmfasi en les dades, en quines són les dades.

Només aquest any, hi ha un set per cent més de joves catalans que viuen a l'estranger que l'any passat. I si mirem la perspectiva de fa deu anys, són un seixanta per cent més. Per tant, convé observar aquest repte i ser-ne conscients de les conseqüències que té aquesta fuga de talent cap a fora del país.

I més enllà de parlar de la fuga de talent al país, també m'agradaria fer èmfasi en la importància que té també la retenció del talent als territoris, que és clau per garantir l'equilibri territorial. En aquest sentit, les darreres dades disponibles que ens aporta l'Idescat evidencien que hi ha cinc vegueries que l'any passat, el 2023, que són les darreres dades disponibles, que perdien joves perquè són joves que emigren cap a altres indrets de Catalunya. Aquestes demarcacions que perden població jove perquè emigra cap a altres llocs de Catalunya són l'Àrea Metropolitana, amb 1.305 persones, l'any 2023; les Terres de Ponent, el Camp de Tarragona, les Terres de l'Ebre, i la Pirineu i l'Aran.

En contraposició, hi ha territoris que estan atraient joves d'altres indrets de Catalunya, com són el Penedès, amb 1.132 joves nous el 2023; les comarques centrals, amb 414, i les comarques gironines, amb 255.

Això és molt rellevant, perquè si ens mirem com era aquesta fotografia fa deu anys, l'única vegueria que presentava saldos migratoris interns positius fa deu anys era l'Àrea Metropolitana, amb prop de mil joves. L'Àrea Metropolitana guanyava prop de mil joves. En canvi, deu anys després, l'Àrea Metropolitana en perd, hi ha un conjunt de territoris que deu anys després en segueixen perdent, com són les Terres de l'Ebre, el Camp de Tarragona, les Terres de Ponent i l'Alt Pirineu i l'Aran, i hi ha una sèrie de territoris que abans en perdien i ara en guanyen, com són el Penedès, les comarques centrals i les comarques gironines. Per tant, crec que és un repte important pel país i que convindria estar-hi atents. Això també té molt a veure amb les taxes d'atur juvenil, que a nivell català se situen en el vint-i-dos per cent, així com la importància de fer èmfasi en millorar els índexs de la taxa d'emprenedoria, que se situa en el sis per cent en el segment de divuit a vint-i-quatre anys i en el nou per cent en el segment de vint-i-cinc a trenta-quatre anys, però on aquí hi ha grans desequilibris territorials.

I, per últim, el darrer repte al qual em referiré és el de la natalitat. Com vostès saben, la natalitat ha estat històricament un dels reptes pendents del país i és, evidentment, un repte que ens interpel·la bàsicament als joves, que som els qui tenim la capacitat, deixeu-me dir, biològica, per fer-hi front. Les taxes de natalitat a Catalunya estan en caigudes lliure des del 2008, quan la mitjana se situava en els 1,53 fills per dona i l'edat mitjana de maternitat se situava en els 30,76 anys, i hem passat d'aquests 1,53, el 2008, a l'actual 1,11 fills per dona. I la mitjana, una edat de maternitat dels 32,66 anys.

A més a més, el 2017 –ja ho saben vostès–, es va produir aquest punt d'inflexió que el nombre de morts, per primer cop, va ser superior al nombre de nous naixements, i que això és quelcom molt rellevant per a l'equilibri generacional i la pervivència també d'un projecte de país amb identitat pròpia.

El declivi de la natalitat és una tendència global, però és especialment agosarada i històrica al nostre país. La Unió Europea té una taxa de fecunditat al voltant de l'1,38 per cent; França, que és dels països que la té més alta, al voltant de l'1,66 per cent, i Catalunya la tenim al voltant de l'1,11. També la tenim per sota d'Espanya, que és a l'1,12; la tenim lleugerament per sota d'Espanya.

Les prediccions apunten que en el marc d'aquesta tendència global de reducció a la natalitat, el 2050, un setanta-cinc per cent dels països tindran taxes de fecunditat inferiors a la taxa de reemplaçament -nosaltres ja la tenim-, i, per tant, la previsió és que el 2100 els països de l'Àfrica subsahariana suposin la meitat dels naixements globals. Això suposa canvis molt rellevants a nivell dels equilibris de poder en els quals no entraré.

Per fer èmfasi -i per acabar-, què ens passarà a nivell català? Les previsions de l'Idescat apunten que en aquest ritme el 2050 la ràtio de la relació de dependència, és a dir la proporció de persones majors de seixanta-quatre anys respecte la població en edat laboral serà de quaranta-vuit per cent. És a dir, que hi haurà cinc persones en edat de jubilació per cada deu persones en edat laboral, i això és quelcom molt rellevant perquè impactarà en aquesta idea de la pèrdua de poder adquisitiu dels joves, perquè si atenem aquesta taxa voldrà dir que entre deu persones hauran de pagar la pensió de cinc, i això és una cosa que, si ho volem repartir -estic parlant dels escenaris 2050, estem al 2025-, la població productiva la podem comptar a partir dels divuit anys, per tant ens queden pocs anys si realment volem intentar començar a revertir aquesta tendència a través de l'augment de la natalitat.

Aquí és interessant observar les dades que ens aporta el CEO, el darrer CEO del 2024, que ens indica que el quaranta-sis per cent dels enquestats voldrien o haurien volgut tenir dos fills i el vint-i-dos per cent tres fills. Per tant, tenim una baixa taxa de fecunditat, però, a més, també tenim una bretxa de fecunditat. Hi ha gent que voldria tenir fills i no pot. Les aspiracions i la realitat són rellevants.

Aquí, entre els factors (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) -ja vaig acabant, president-, entre els factors que hi ha aquí hi ha l'ajornament de la decisió de tenir fills, tal com apuntava un darrer informe del *The Economist* pel perllongament del període educatiu, o l'espera d'una millor situació financera.

Per tant, revertir aquesta situació requereix actuar en diferents àmbits claus: les cures, el treball, la conciliació, el suport financer, la fertilitat, la reproducció assistida,

una sèrie d'aspectes, però cal remarcar que és un repte estratègic i que convindria no ignorar-lo per poder començar a planificar.

En conclusió, diputats i diputades, els he parlat dels que a parer nostre són els principals reptes que afecten els joves e la nostra societat: habitatge, salaris, pèrdua de poder adquisitiu, retenció de talent jove al territori, formació, emprenedoria i natalitat.

Espero, humilment, haver complert les seves expectatives quan van sol·licitar la nostra compareixença.

Conscient de l'actual autogovern que té el país i les seves limitacions, segueixen tenint vostès el noble ofici de poder donar resposta a aquests reptes i la incommensurable responsabilitat de fer-ho. El seu èxit o fracàs serà determinant, perquè ho seran també pel país i pels joves.

Ens posem a disposició, des del Col·legi d'Economistes de Catalunya, per a contribuir bonament en tot allò que puguem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. I ara passem al Grup de Junts, que ha sol·licitat la compareixença, i té la paraula la seva portaveu, Ariadna Urroz, que compartirà el temps amb el seu especialista, el senyor Josep Aleix Agustí. Quan vulgui.

Ariadna Urroz Segura

Moltes gràcies, president. En primer lloc, moltes gràcies, Fran Anguera, des del Col·legi d'Economistes de la Secció Jove, per venir a fer aquesta compareixença, però, en general, per tota la feina que feu des del Col·legi.

Nosaltres, ja la passada Comissió de Polítiques de Joventut, que també vam tenir la sort de poder comptar amb la Intercol·legial Jove i amb el Grup d'Advocats Joves de Barcelona, vam voler fer aquesta èmfasi de la importància que feu els col·legis, les seccions joves, i que quan parlem de polítiques de joventut també necessàriament hem de parlar de vosaltres i de tenir-vos en compte.

I penso en això, com esmentaves també en la teva intervenció, en el Pla Nacional de Joventut de Catalunya, que els col·legis professionals no van poder formar-ne part a l'hora d'elaborar-lo, i per nosaltres això és un greuge, que també, reiteradament, hem vingut a manifestar en aquesta comissió, i avui, una vegada més, essent vosaltres aquí, volíem posar-ho de manifest, aquesta importància per nosaltres, que com a joves, també organitzats, podeu participar de l'elaboració de les polítiques de joventut d'aquest país.

I jo, molt ràpid, perquè em parteixo la intervenció amb l'Aleix, però sí que agafaré una mica el final de la teva intervenció sobre el repte de la natalitat, perquè a nosaltres és un repte que ens preocupa. Quan des de Junts per Catalunya parlem del repte demogràfic, estem parlant de joventut i de natalitat necessàriament, a la vegada que també d'emigració i de gent gran, com no pot ser de cap altra manera.

Però l'ambient de la natalitat ens preocupa molt perquè, evidentment, i en primer lloc, les dones que volen decidir no tenir fills tenen tot el dret del món a poder-ho fer, però el que ens preocupa molt són aquells joves que sí que voldrien tenir-los, però que per les circumstàncies de precarietat en què vivim i a les que heu fet referència en la vostra intervenció finalment no poden fer-ho o acaben demorant molt la decisió i al final no acaba sent possible, o com aquesta manca d'accés a l'habitatge o de les condicions salarials fan que aquesta emancipació arribi als trenta anys o més. I per nosaltres això sí que és una gran preocupació, perquè el que no pot semblar és que a vegades sigui un privilegi poder tenir un fill als trenta-un anys.

I en aquest sentit, sí que volia aprofitar la teva intervenció per veure si ens podries donar la teva opinió una mica que també hi ha altres factors que afecten justament la natalitat, com és el tema de la conciliació, que també ho parlàvem en la darrera comissió amb el Col·legi d'Advocats de Barcelona, i ja no només la conciliació un cop ets mare o vols ser-ho, sinó els reptes que també es troben les dones en la seva carrera laboral en el moment que decideixen ser mares, de falta de promoció, menys condicions laborals. Jo vinc de l'àmbit de l'advocacia, per exemple, i allà està molt accentuat quan això passa. Veig altres companyes que també ho són i entenen perfectament de què estem parlant.

Llavors, en aquest sentit volia preguntar-vos si vosaltres també des del Col·legi d'Economistes teniu això molt detectat, igual que passa potser amb el Col·legi d'Advocats, i quines són aquestes propostes també que des de la secció jove del Col·legi d'Economistes podríeu posar damunt de la taula, justament perquè, també abordant aquesta part de conciliació i de trencar amb el sostre de vidre que tenim les dones, podem també afavorir la natalitat que, com deia, des de la JNC i des de Junts per Catalunya és una prioritat.

I passo la paraula a l'Aleix Agustí.

Aleix Agustí

Bé, gràcies, diputada Urroz. Van passant, no?, la intercol·legial, el GAJC, van passant diferents entitats i al final aquí el titular que ens quedem és amb el titular de la precarietat, no?

Hi ha molts problemes pels joves, que són transversals i que són, doncs, generalitzats, i al final el repte, no?, anomenaves diversos reptes, però, clar, que al final són el de construir un projecte de vida digne a Catalunya, no? I això no ho podem fer perquè tenim un accés a l'habitatge que és molt complicat. A nivell d'ocupació, doncs, ara deia vostè els sous, la mitjana de sous dels joves, i si tu ajuntes, doncs, la dificultat de l'habitatge amb aquests sous precaris, acabes tenint un problema que ara és el que es referia la diputada Urroz, que és el de la natalitat. Si tu no tens un lloc per viure i no tens un salari que et permeti mantenir, doncs, la teva descendència, evidentment, no tindràs fills, i això és un problema molt greu.

L'habitatge. Evidentment, nosaltres, doncs, aquí tenim moltes propostes, apostem per reforçar la seguretat jurídica, per dir que la propietat privada és sagrada, evidentment pel pla de xoc que s'ha de fer, que és això de l'aval als joves, aquesta entrada del vint per cent, doncs, poder-la acompanyar des de l'administració, això sí, sense que sigui un habitatge de protecció oficial acabi esdevenint un habitatge de protecció oficial. Construir habitatge on manca habitatge i sempre també pensant en un equilibri territorial.

En aquest sentit, també tenim la sensació des de Junts per Catalunya que hi ha una hiperregulació en aquest sentit, a l'habitatge, i li volíem preguntar també per una mesura concreta, que és la regulació dels preus del lloguer. Vostè com a economista

què creu..., aquesta mesura com la interpreta? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Nosaltres creiem fermament que s'ha de revertir i, per tant, li preguntem la seva opinió. I ja acabo, president.

Al final si tu no pots construir el teu projecte de vida a Catalunya, ara ha comparegut la presidenta del Pacte Nacional per la Salut Mental, ens deia que el trenta per cent dels joves afirmen que tenen problemes de benestar emocional i, per tant, és el que tanca el cercle: no pots construir el teu projecte de vida i això et genera problemes de benestar emocional.

Ho deixo aquí.

Gràcies.

El president

Gràcies. I ara, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la seva portaveu Mar Besses. Quan vulgui.

Mar Besses Casanovas

Bé, gràcies, president. I agrair, en primer lloc, la compareixença del senyor Piqué i de tota la feina que fan des de la comissió jove del Col·legi d'Economistes, i també agrair-los que ens han permès abordar algunes reflexions, alguns reptes que afronten les persones joves actualment en el nostre país, i crec que és interessant també fer-ho des d'aquest punt de vista, des d'aquesta perspectiva econòmica, perquè, en definitiva, moltes d'aquestes qüestions se sustenten en aquest model capitalista que tenim en la nostra societat i, per tant, ens permet identificar on estan les mancances i, per tant, també poder-hi o, si més no, intentar trobar solucions.

Per tant, nosaltres compartim moltes de les qüestions que ha posat de manifest, sobretot aquelles principals qüestions en les quals ens hem de centrar i hem de poder treballar per revertir que a vegades ser persona jove a Catalunya és sinònim de precarietat i, per tant, com desmuntem aquesta premissa i com podem garantir que això no sigui així. I, per tant, crec que hi ha un primer estament que no s'ha esmentat, que és el de la formació, el de l'educació i, per tant, no només com garantim que el conjunt de la població pugui acabar a l'etapa obligatòria i, per tant,

reduir la taxa d'abandonament escolar prematur a Catalunya, que ara mateix ronda el catorze per cent i és una qüestió que ens preocupa.

Després, com garantim que tots aquells estudiants, aquells alumnes que ho desitgen poden continuar la seva etapa formativa, ja sigui a través de la universitat, a través d'aquesta educació superior o també des de la formació professional, que creiem també que s'ha fet una aposta important en els darrers anys en el nostre país i que permet formar estudiants també en base a les necessitats del teixit productiu al nostre país i això permet una millor transició de l'educació al món de treball i, per tant, també donar oportunitats i garanties de futur en aquests alumnes.

Una segona qüestió que s'ha esmentat, que és el mercat laboral, com està el nostre mercat laboral? Una taxa d'atur juvenil que ronda el quinze per cent a Catalunya, que és inferior a la de l'Estat espanyol. Sí que ens preocupa també que molts joves tinguin feines ara mateix, sinó en quines condicions es presten aquestes feines de temporalitat, de precarietat, de sous baixos, que això al final condicionen amb una altra derivada que s'ha posat de manifest, que és la qüestió de l'emancipació, que els joves tinguin la possibilitat de triar com volen desenvolupar el seu projecte de vida i, per tant, com garantim que tinguin els elements per poder-lo desenvolupar segons les seves prioritats i, per tant, aquí segurament hi ha dos elements cabdals.

Com garantim que hi hagi oportunitats arreu del territori? És a dir, no només com concentrem a les grans ciutats o a les metròpolis d'aquestes grans ciutats, sinó a tot el país i com fem, per exemple, que sigui viable la connexió, la mobilitat entre diversos indrets al nostre país.

I hi ha un element que és nuclear, que és la qüestió de l'habitatge i, per tant, com vostè deia, compartim que segurament hi ha un desajust brutal entre el que són els sous i el que és no només el cost de vida en general, sinó el cost de poder accedir a un habitatge, perquè si el sou mitjà dels joves a Catalunya ronda els 22.000 euros l'any i el lloguer mitjà a Barcelona és de 1.100 euros, crec que és evident que a cap jove li surten els números i, per tant, estem parlant que emancipar-se al nostre país essent jove és pràcticament impossible.

Per tant, aquí nosaltres sí que dibuixem dues variables. Diguéssim, és important apostar per aquesta construcció, cap a aquests cinquanta mil, cap a aquest parc

públic d'habitatge, però creiem que també cal regular i cal posar normes en un mercat que està desfrenat.

I, per tant, aprofito també la pregunta que li feia al representant de la JNC. Nosaltres creiem que necessitem aquesta regulació del preu dels lloguers, però també creiem que és important regular la compra d'habitatge, perquè, en definitiva, vostè ha fet la definició del que vol dir especulació i, per tant, és aquell lucre que s'aprofita sobre en aquest cas l'habitatge, i per tant el que volem és regular aquesta qüestió per impedir que poques persones acaparin gran part del parc d'habitatge i fomentar o fer que sigui més fàcil que moltes més persones puguin accedir a aquest mercat de l'habitatge, i això vol dir també que més persones tinguin més facilitats, més oportunitats per poder ser propietaris del seu habitatge.

Per tant, a banda de la regulació dels lloguers, jo li pregunto que què en pensa d'aquesta mesura si regular la compra d'habitatge pot fer que, efectivament, deixem de tenir el parc d'habitatge del nostre país en quatre mans i tinguem la capacitat que més persones hi puguin accedir. Per tant, en relació a l'habitatge crec que és important situar això.

Vostè també feia una pregunta que vindria a ser quina és l'edat idònia que hauríem de considerar per poder-se emancipar. Jo crec que no hi ha una edat, sinó que respon a les diferents necessitats vitals de cada persona, ja sigui per raó d'estudi i per mobilitat territorial que algun jove s'ha d'emancipar per començar els seus estudis universitaris o quan decideix formar el seu projecte de vida i, per tant, té uns altres tempos en aquesta qüestió i, per tant, creiem que no hi ha una edat indicada per emancipar-se.

I li faig dues preguntes més. En relació a la fuga de talent, jo crec que té molt a veure amb les condicions laborals que ofereix el nostre país, les dificultats d'accés a l'habitatge, i llavors com creuen que hem d'aturar aquesta fuga de talents.

I, en segon lloc, ha parlat també de l'educació financera, que m'ha semblat una qüestió molt interessant i molt rellevant. Llavors, si ens podrien, des del seu punt de vista, dir com consideren que s'hauria de fer o s'hauria d'introduir aquesta educació financera.

Res més.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara, en nom del Grup del Partit Popular, té la paraula el seu especialista el senyor Raúl Collbatallé.

Raúl Collbatallé Simón

Sí, gracias, presidente. Agradecer la comparecencia a Ferran Piqué.

Su informe y su comparecencia nos sirve bastante, porque compartimos gran parte del diagnóstico que ustedes hoy plantean aquí y parte de las soluciones que también han mencionado.

Consideremos que su intervención va en la línea de la condición de las grandes preocupaciones que sufrimos los jóvenes de Cataluña hoy en día, el acceso a la vivienda, la estabilidad laboral, la capacidad que tenemos los jóvenes para ahorrar.

Los datos que han mencionado en la cuestión de la emancipación son catastróficos, en una media cercana a los treinta años con los datos que ha comentado respecto a los últimos veinte años, bajando estrepitosamente, comparándolo con otros países con el resto de España y con otras regiones de la Unión Europea es algo bastante lamentable y, por tanto, aquí tenemos mucho que hacer. Tenemos un problema que, como usted ha dicho, es estructural y que para ello lo que exigimos son soluciones y medidas estructurales.

La crisis de la vivienda no se entiende, desde nuestro punto de vista, sin el peso de la demanda, sobre todo como ha comentado en entornos -como ha comentado-, en entornos urbanos y sin oferta de la propia vivienda, vivienda que sea asequible para los jóvenes.

Creemos que las políticas basadas única y exclusivamente en la demanda, como ayudas, avales o subsidios están bien, pero que tienen un límite claro: si no aumenta la oferta los precios no bajan, los precios seguirán al alza.

Por lo tanto, nosotros aquí planteamos medidas y preguntamos también en referencia a tantos anuncios y tantas medidas que se pretenden tomar sobre todo cuando estamos en campaña electoral por el Partido Socialista ¿dónde están las

viviendas tan anunciadas por Salvador Illa? Por el gobierno de España no están, simplemente.

Tenemos, por contra, un intervencionismo masivo, sin contar lo suficiente con el sector privado y, por tanto, obviando la colaboración tan necesaria como es la colaboración público-privada para poner solución a la gran problemática a la que nos enfrentamos.

Por supuesto, también, y se ha comentado, necesitamos firmeza ante un gran problema como es la ocupación ilegal de inmuebles, la ocupación ilegal de viviendas. Si combatimos esto en la región más castigada por esta problemática, en la región más castigada de España, en especial en el área metropolitana, pues, tendremos un flujo mayor de compra-venta de vivienda y la posibilidad de poner vivienda en el mercado del alquiler para que los jóvenes podamos entrar en ella.

Si queremos hablar seriamente de otras problemáticas también relacionadas con el futuro económico de los jóvenes, como se ha hecho, debemos sumar una pieza más, que es la carga fiscal, una de las más altas de Europa en términos de presión sobre el empleo y sobre los salarios medios, y eso tiene un impacto directo en tres aspectos. El primero, como he dicho, la capacidad de ahorrar que tenemos los jóvenes; por supuesto, el acceso a la vivienda, pero también la decisión de muchos jóvenes, y cada vez más, de marcharse fuera porque no pueden construir un proyecto propio.

Usted en su comparecencia lo ha transmitido internamente en flujos migratorios dentro de las comarcas de Cataluña, pero también pasa en relación a otras regiones de España u otros países de Europa.

Muchos jóvenes encadenan trabajos con sueldos modestos, como comento, con una fiscalidad elevada y con un coste de vida que no para de crecer. El resultado de esto: imposible ahorrar, no poder afrontar una entrada para la primera vivienda, pagar el alquiler o un proyecto, por ejemplo, y como no, de emprender un propio negocio con una idea de futuro.

Cataluña no puede permitirse que el talento joven sienta que aquí se penaliza el esfuerzo y que en otros lugares no se hace. Consideramos, y también le preguntamos sobre ello, que qué efectos ha tenido y qué opinión tienen ustedes

sobre la regulación del mercado del alquiler. Ya se le ha preguntado, nos gustaría insistir en ello, porque los datos que tenemos no son positivos.

Además de que, si consideran que la actual carga fiscal sobre los salarios dificulta el ahorro y que, por lo tanto, perjudica especialmente a nuestro colectivo, a los jóvenes, y además que si creen que se debería revisar los tramos actuales.

Voy finalizando. Consideramos que necesitamos, como he dicho, más suelo público y vivienda en colaboración con el público privado, con grandes empresas, además de vincular todo el continuo de políticas de vivienda con políticas, como usted ha mencionado, de empleo, también de formación y, cómo no, de fiscalidad.

Consideramos también, como ha dicho, que el problema de la natalidad va en aumento, especialmente en nuestra región, y que para combatirlo tenemos que poner especial énfasis en todo lo que he comentado.

Está muy bien analizar, escuchar a los expertos y aprobar pactos, pero realmente sin recursos y sin valentía no vamos a ningún sitio.

Le agradecemos su intervención y esperemos que concrete un poco nuestras dudas.
Gracias.

El president

Gràcies. I ara, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la seva portaveu, Júlia Calvet.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Bueno, antes de comenzar a hablar de los muchos problemas que los jóvenes economistas afrontan en su carrera laboral, que son muchos de todos los jóvenes catalanes en general, pues, creo que es importante comenzar a hablar sobre quién es verdaderamente el señor Ferran Piqué.

El señor Piqué, pues, que ansía a hacer política, viene hoy como si de un burócrata se tratara, ¿no?, y fue hasta hace no tanto uno de los principales promotores de la persecución ideológica en las universidades catalanas, contra los que públicamente manifestábamos que no éramos separatistas. Sus palabras, con buen tono y con

una voz floja y relajada de hoy, pues, no engañan a nadie por mucho que usted lo quiera.

Por eso lamentamos que el Colegio de Economistas, y más, sobre todo, pues, estrictamente su representación de jóvenes, hoy pues se vean representados en esta comisión por un hombre profundamente ideologizado, que representa tan solo a un grupo cada vez más pequeño de economistas y de toda la sociedad catalana, tal y como se está estableciendo en los CEOs que vienen resultando. No se pongan nerviosos, señores de Junts.

Habla muy mal de su gestión, también, que la comisión de jóvenes, el hecho de que, si uno busca, por ejemplo, comisión de joves del Col·legi d'Economistes de Catalunya, la primera noticia que aparece es que sea usted, bueno, que entró con una infantil cólera, ¿no?, porque un *mosso* no le atendió en catalán, y no hablan de los muchos problemas que rodean en el inicio, por ejemplo, de los jóvenes economistas.

Ennatu Domingo i Soler

President, disculpa, ve un compareixent per parlar de la compareixença, per no faltar-li el respecte.

El president

No té la paraula.

Júlia Calvet Puig

Voy a ello, voy a ello.

Nosotros tenemos claro que uno de los principales problemas que, por ejemplo, se encuentran los futuros economistas que hoy están en la universidad es que en la universidad se habla muy poco de economía y cada vez más de ideología. Y eso cuando el señor Piqué, pues, está en la universidad también era culpa de su asociación y de quienes eran sus aliados. Toda la bancada a mi izquierda. Lo que directamente le hace un interlocutor totalmente inválido para estar hoy aquí hablando de lo que usted hoy ha hablado.

Res més.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. I ara, en nombre del Grup Parlamentari dels Comuns, té la paraula la seva portaveu, Núria Lozano. Quan vulgui.

Núria Lozano Montoya

Sí, moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, demanar disculpes, perquè per coincidència d'agenda política, doncs, m'he perdut bona part de la seva exposició i, per tant, no podré entrar en la valoració de molts dels elements.

Sí que, en qualsevol cas, una reflexió. Veig que hi ha coses que no canvien mai i insultar els compareixents, atribuint-los l'existència de quelcom com és una ideologia pròpia, que és un dret que empara la Constitució, i que en fa exercici a bastament la portaveu que m'ha precedit, doncs, veig que no es modifica.

En qualsevol cas, agrair la compareixença, la tasca i que hagin compartit amb nosaltres els punts de vista.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara, en nom del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la seva portaveu Sabrin Araibi. Quan vulgui.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. Primer de tot, doncs, agrair la presència i la compareixença del president de la Comissió de Joves Economistes. I, bé, vostè aquí ens ha presentat, doncs, en diferents àmbits, com és el de l'habitatge, el de la pèrdua per poder adquisitiu dels joves, la retenció del talent, temes que considerem molt importants i que afecten, com vostè ha comentat, a la vida del jovent del nostre país.

Pel que respecte a l'habitatge, doncs, les dades que tenim ens demostren que la situació actual no és la que ens agradaria, no?, amb una taxa d'emancipació molt baixa, del 17,4 per cent, i amb una edat que arriba, crec, als trenta anys, molt per sobre de la Unió Europea.

Per aquest motiu, doncs, a l'actualitat, el Govern presidit pel president Salvador Illa ha portat a terme diferents mesures en aquest àmbit, com poden ser els préstecs d'emancipació, a través de l'Institut Català de Finances, ajudes al lloguer, deduccions de l'IRPF per lloguer o compra, o la reserva, un percentatge de reserva dels habitatges públics que es construeixin o es comprin per joves, i avui mateix també ens ha anunciat, doncs, una nova compra d'habitatges a InmoCaixa, cosa que també facilitarà, d'alguna manera, l'accés, òbviament, acompanyada d'altres polítiques públiques que considerem totalment necessàries, com ha comentat vostè el tema dels salaris.

A l'actualitat, la taxa de temporalitat dels joves de Catalunya arriba fins al trenta per cent. Sí que és cert que és molt més baixa que la dels anys anteriors, però, encara així continua sent molt alta.

També tenim un gran percentatge de joves que estan sobrequalificats per la feina que tenen, és a dir que tenen més estudis que d'alguna manera les tasques que requereixen la feina que ocupen. I, en aquest sentit, també, òbviament, coincidim, com ha comentat vostè, que, per tal d'adquirir un habitatge, calen condicions sociolaborals dignes. Una de les mesures que nosaltres considerem molt important també ha sigut a nivell d'Espanya, presidida del president Pedro Sánchez, que és la pujada del salari mínim interprofessional.

I respecte al tema de la retenció del talent, és un objectiu primordial també del Govern. No podem permetre que joves que s'han educat aquí a Catalunya i que s'han format al nostre país, després, per falta d'oportunitats, acabin anant-se fora, i per aquest motiu s'està treballant també a nivell interdepartamental en aquest àmbit, i un exemple, per exemple, és el Catalunya Talent Bridge, que és un programa de captació de talent, que s'ha posat en marxa des de la Generalitat per retenir el talent científic, però, igual que d'alguna manera s'està treballant en aquest àmbit, també en altres.

I, seguint una mica, també, en la línia, en la darrera comissió des del nostre grup parlamentari també vam sol·licitar la compareixença de la Intercol·legial dels Joves Professionals, que també sabem, doncs, que vostè en forma part, o també del GAJB, del Grup d'Advocats Joves de Barcelona, que van venir, també, i ens van expressar,

d'alguna manera, la situació que tenien els joves dins el seu àmbit professional. Parlaven també de precarització dins, per exemple, de l'àmbit de l'advocacia, problemes relacionats amb la conciliació.

Llavors, en aquest sentit, i tenint l'oportunitat que el tenim avui compareixent, ens agradaria, també, que, com a president de la Comissió de Joves del Col·legi d'Economistes de Catalunya, ens expliqués la situació dels joves dins del seu sector, perquè, bé, també vam tenir l'oportunitat de reunir-nos i un dels temes que ens va comentar és el tema del col·legiat, que per ser economista no calia estar col·legiat, i això, doncs, d'alguna manera, comportava, a diferència d'altres, com els advocats, doncs, problemes per mantenir la continuïtat del seu col·legi.

Llavors, si ens pogués explicar la situació, les seves demandes o els reptes que es troben, doncs, li ho agrairíem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. I ara, per respondre, té set minuts. Endavant.

Ferran Piqué i Anguera (president de la Comissió de Joves del Col·legi d'Economistes de Catalunya)

Set minuts. Em dedicaré només a respondre estrictament a les coses que s'han dit sobre l'objecte de la sessió, i no certes difamacions que em sembla una vergonya que es produeixin, i demano cert empara en aquesta mesa. Crec, president, que la meva compareixença es va provar per unanimitat d'aquesta comissió. *(Pausa.)* Per tant, o hi ha persones que no saben el que voten o hi ha persones que són incoherents.

Ara, hi ha persones que no han seguit ni han fet cap esment sobre els reptes que els he plantejat. Crec que no val la pena dedicar-hi més temps a aquesta falta de decòrum en aquesta cambra, que, sobretot, és una falta de respecte al conjunt del país i al conjunt dels joves.

Els agraeixo les seves aportacions constructives. Realment, és una oportunitat poder estar aquí, plantejar-los els reptes que ens preocupen i també tenir les seves impressions.

Abans de res, fer una puntualització sobre el que deia en matèria d'habitatge, i és que quan parlo de l'edat mitjana d'emancipació és un indicador, és un indicador que en radiografia a quina edat els joves s'emancipen de mitjana a Catalunya, no?, i ens permet comparar-ho amb altres països. I, per tant, jo el que els plantejo és tenim un indicador molt dolent de l'edat mitjana d'emancipació, plantejem-nos quin indicador ens agradaria. No és l'objectiu d'edat, perquè cadascú pot triar a quina edat s'emancipa, però l'edat en què que s'emancipa configura aquest indicador que és el que hem d'aconseguir revertir, perquè és evident que la gent s'emancipi als vint-i-nou anys de mitjana planteja tota una sèrie de dificultats pel conjunt del país.

Per tant, jo els torno a instar a posar-se d'acord en quina edat mitjana, quin indicador, com ens agradaria que fos aquest indicador d'aquí a cinc anys, perquè això ens permetrà, primer, avaluar d'aquí cinc anys si s'ha aconseguit l'objectiu o no; ens permetrà segurament tenir un consens, perquè crec que en aquesta matèria tots podríem establir quin objectiu quantificable volem assolir i, per tant, quan tinguem aquest objectiu, definir les polítiques que cal implementar per assolir-lo.

Intentaré respondre diverses de les qüestions que se m'han plantejat, de manera potser molt telemàtica. En matèria de la participació dels col·legis professionals, com ja la Intracol·legial ja va fer extensiva la reclamació del conjunt de comissions joves dels diferents col·legis, doncs, ens agradaria que comptin amb nosaltres pels plans nacionals de joventut, igual que per intervenir en aquesta cambra.

La qüestió dels sols precaris, que ens preocupa a tots molt, requereix de certes polítiques. Hi ha diferents instruments, un dels quals és la fiscalitat, sobre el qual ara mateix no detecto que hi hagi treball en aquesta línia, en aquesta direcció, en aquesta cambra, però és una de les polítiques que es poden utilitzar. I després hi ha tota l'altra part de la formació, a la qual alguns diputats ja s'hi han referit. Tenim aquest rellotge de sorra, molta gent sobrequalificada; «sobrequalificada» vol dir amb títols universitaris, però no títols universitaris excessivament tècnics, que són els que demanda l'economia del país i el teixit productiu, i tenim molta gent que no està gens qualificada o amb qualificacions bàsiques.

S'ha referit aquí la taxa d'abandonament, que evidentment que ens preocupa i tenim aquest 8,5 de gent de falta de formació professional, que sí que detectem que en els últims anys s'està fent feina en aquesta direcció, que és molt rellevant.

Altres aspectes que vostès han anat comentant, tornant al tema de l'habitatge, on també aquí hi ha un component de mesures fiscals que es podrien treballar per incidir en aquest aspecte.

Cal tenir en compte..., aquí ja s'han donat unes dades vinculades a... La mitjana, el sou mitjà és ics i el lloguer mitjà és y, però caldria que el lloguer mitjà no l'hagués de pagar o la hipoteca mitjana no la pagués una persona sola, sinó que caldria, i és una de les altres línies a treballar, tota la qüestió en els últims anys hi ha hagut un increment de les llars unipersonals, i per tant això també al final són llars amb capacitat per diferents persones, que les ocupa una sola persona, i també són imports per afrontar l'accés a l'habitatge que els afronta una sola persona, i això també condiciona l'accés a l'habitatge. Aquest és un tema en què sovint potser no s'hi pensa tant, però, clar, si se sumen dos sous, l'accés a l'habitatge segueix sent difícil, però quan ens plantejem les dades també caldria tenir en compte aquest condicionant.

Altres aspectes sobre els quals s'ha posat èmfasi aquí ha estat el tema de l'educació financera. És un tema que crec que tenim molt de marge de millora i que si vostès es miren l'impacte de certes decisions financeres quan s'és jove realment pot ser molt rellevant en certs períodes en què es volen assolir certs reptes vitals i, per tant, aquí tenim molta capacitat per fer programes de formació al conjunt de la població, però incidint en la gent jove, en la importància que des de joves, tenint en compte el context, que és el d'una pèrdua de poder adquisitiu, es puguin prendre certes decisions financeres a nivell individual, que sempre han de ser complementàries a tota una sèrie d'intervencions de polítiques públiques que hi vagin alineades.

Altres aspectes sobre els quals aquí heu anat fent esment –em sap greu no poder parlar diputat per diputat i donar una resposta individualitzada pel poc temps que em queda– és sobre el tema de la natalitat. Aquí, en el tema de la natalitat és veritat que hi ha molt de marge en el tema de la conciliació, això també interpel·la el sector privat i el sector privat ha de ser conscient que també hi ha de tenir un rol per ser

facilitador d'aquest repte, sobretot també pensant en la perspectiva futura de l'impacte que pot tenir això en la capacitat del país.

I alhora també, en el sentit aquest de la natalitat, aquí els informes que llegim en aquesta matèria indiquen el contrast que hi ha en la sensibilització, en la pedagogia que es fa sobre la prevenció dels embarassos no desitjats, en contrast amb la poca pedagogia que hi ha sobre temes vinculats a la reproducció o a la natalitat. Per tant, també són temes menors, però que de mica en mica van tenint impacte i sobre els quals, si en som conscients, hi podem anar actuant en certa manera.

I ja per últim, dono resposta a diverses apreciacions que s'han fet sobre el tema de les regulacions del mercat de lloguer. En conjunt, el tema de l'habitatge ja saben que és un tema molt sensible, on sempre el més evident no és el millor i el millor no és el més evident. Això en el conjunt de polítiques públiques pot ser un tema que sigui que és bastant important tenir en compte, però en matèria d'habitatge específicament.

Amb el tema de les regulacions del preu del mercat de lloguer cal tenir en compte de no fer-nos trampes al solitari quan mirem les dades sobre quin impacte estan tenint les regulacions, perquè aquí hi ha tota una sèrie de lloguers de rendes altes que estan desapareixent del mercat de lloguer, perquè s'estan anant a mercats alternatius i això fa baixar la mitjana i no estan entrant nous pisos. Per tant, cal fer operacions quirúrgiques en aquest sentit.

Res més. Jo espero haver complert les seves expectatives i sobretot em torno a posar a disposició seva, i reivindicar aquesta idea que crec que hi ha marge pel consens en la matèria de: escolteu, mirem el futur. La taxa d'emancipació ha anat caient, portem anys en caiguda lliure. Doncs, per començar a revertir-la quin objectiu ens proposem que assoleixi? I a partir d'aquí serem capaços de definir millor les polítiques. Però aquí crec que hi ha un consens que podem trobar i els convido a construir-lo.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Piqué, per la seva compareixença, i s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT